

Sygn. akt I C 637/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Dominika Romanowska

Protokolant : Alicja Czarnota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 grudnia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...)Funduszu (...) z siedzibą w W.

przeciwko W. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. P. na rzecz strony powodowej (...)Funduszu (...) z siedzibą w W. kwotę 205.777,74 zł (dwieście pięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt cztery grosze) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 26 marca 2014 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej 17.506 złotych tytułem kosztów procesu, w tym 7.200 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 637/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 marca 2014 r. (k. 5 i n., 14 i n.) strona powodowa (...)Fundusz (...) domagał się zasądzenia od pozwanego W. P. kwoty 205.777,74 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty liczonymi od dnia 26 marca 2014 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz zwrotu uiszczonej opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego żądania wskazała strona powodowa, że pozwanego oraz Bank (...) S.A. łączyła umowa bankowa, na podstawie której Bank oddał do dyspozycji pozwanego środki pieniężne w ustalonej umową wysokości, natomiast pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonej mu kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwany nie wywiązał się przyjętego na siebie zobowiązania, nie regulując na rzecz Banku płatności w sposób przewidziany w umowie. W związku z naruszeniem przez pozwanego postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, Bank wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek wypowiedzenia wymagalna stała się cała kwota niespłaconego przez pozwanego kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Wskazał powód, iż dochodzone roszczenie stało się wymagalne w dniu 1 marca 2013 r.

Podniosła następnie strona powodowa, że działania Banku zmierzające do wyegzekwowania od pozwanego wymagalnych należności okazały się bezskuteczne. W związku z tym w dniu 15 kwietnia 2013 r. Bank zawarł ze stroną powodową umowę przelewu wierzytelności, cedując na jej rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez Bank z pozwanym.

Wyjaśniając wysokość dochodzonej pozewem kwoty wskazała strona powodowa, że składa się na nią suma niespłaconej kwoty należności głównej (kapitału) w wysokości 135.155,61 zł, kosztów w wysokości 85 zł oraz skapitalizowanych odsetek umownych w wysokości 51.847,99 zł naliczonych przez Bank za okres od daty zawarcia umowy z pozwanym do dnia poprzedzającego przelew wierzytelności na rzecz strony powodowej według określonej w umowie stopy procentowej, a także skapitalizowane odsetki karne za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 18.689,14 zł naliczone przez stronę powodową za okres od dnia przelewu do dnia poprzedzającego złożenie pozwu od zadłużenia przeterminowanego według ustalonej umowy stopy procentowej. Wskazała strona pozwana, że odsetki umowne i odsetki karne naliczane były w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne, które na dzień wniesienia pozwu wynoszą 16 % w skali roku. Podniosła także, że dokonane przez nią skapitalizowanie odsetek należnych do chwili wytoczenia powództwa i żądanie od nich odsetek za opóźnienie znajduje podstawę w art. 482 § 1 k.c.

W czasie rozprawy w dniu 18 grudnia 2014 r. (k. 54 – 56 wraz z e-protokołem) pozwany wniósł o oddalenie powództwa. Uzasadniając swoje stanowisko, przyznał pozwany, że był klientem banku. Wskazał jednak, że sama umowa Banku ze stroną powodową nie spowodowała skutku w postaci przeniesienia wierzytelności na rzecz strony powodowej. Przeniesienie wierzytelności byłoby możliwe jedynie wtedy, gdyby Bank wykazał przed Sądem fakt przysługiwania mu wierzytelności. Ponieważ Bank tego nie uczynił, przelew wierzytelności nie był skutecznym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 marca 2008 r. pozwany zawarł z Bankiem (...) S.A. umowę pożyczki gotówkowej, na podstawie której Bank zobowiązał się udzielić pozwanemu pożyczki w kwocie netto 120.000 zł (134.940 zł brutto). Pożyczka miała zostać spłacona przez pozwanego w 84 ratach w wysokości 2528 zł. Termin spłaty pierwszej raty ustalono na dzień 26 maja 2008 r. a termin spłaty ostatniej – na dzień 26 marca 2015 r. Oprocentowanie nominalne pożyczki brutto w skali roku określono na 13,99 %. Bank miał prawo wypowiedzieć umowę w formie pisemnej z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadkach określonych przepisami prawa, w szczególności w razie niespłacenia przez pozwanego w terminach wynikających z umowy pełnych rat pożyczki za dwa okresy płatności lub naruszenia przez pozwanego innych postanowień umowy. W przypadku niespłacenia zobowiązań wobec Banku cała kwota pożyczki powiększona o należne odsetki i opłaty miała stać się wymagalna (ust. 20 i 21 umowy pożyczki gotówkowej).

Na podstawie aneksu do umowy sporządzonego w dniu 13 stycznia 2010 r., strony ustaliły, że kwota pożyczki brutto po dokonaniu zmian wynosi 106.639,43 zł, a jej nominalne oprocentowanie – 9,99 %. Powód miał spłacić pozostałą kwotę w 84 ratach w wysokości 1.770 zł. Termin zapłaty pierwszej raty ustalono na 18 stycznia 2010 r., a ostatniej na dzień 18 grudnia 2016 r.

Dowód:

- umowa pożyczki gotówkowej z dnia 26 marca 2008 r. wraz z aneksem z dnia 13 stycznia 2010 r., k. 25 – 26

W związku z niewypełnieniem obowiązków przez pozwanego, Bank wypowiedział mu umowę pożyczki. W dniu 15 grudnia 2010 r. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący wymagalne zadłużenie pozwanego z tytułu umowy pożyczki z dnia 26 marca 2008 r., w tym należność główną w kwocie 106.639,43 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości 9,99 % liczonymi za okres od dnia 17 maja 2010 r. do dnia zapłaty, kwotę 4.409,27 zł tytułem odsetek umownych za opóźnienie w spłacie rat kredytu za okres od dnia 26 marca 2008 r. do 16 maja 2010 r. wraz z odsetkami ustawowymi, które na dzień wystawienia niniejszego dokumentu wynosiły 13 % rocznie, liczonymi od dnia wystawienia niniejszego dokumentu oraz kwotę 85 zł tytułem opłat za czynności windykacyjne wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wystawienia niniejszego dokumentu.

Postanowieniem z dnia 3 marca 2011 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział VI Cywilny (sygn. akt VI Co 77/11) nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności w zakresie kwoty 111.133,70 zł wraz z ustalonymi w niniejszym tytule odsetkami, z tym, że ograniczył odpowiedzialność dłużnika do kwoty 240.000 zł.

Dowód:

- kopia bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez Bank (...) S.A. w W. z dnia 15 grudnia 2010 r., k. 22
- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z 3 marca 2011 r., k. 23 verte

Pozwany posiadał również kartę kredytową wydaną przez Bank na podstawie umowy z dnia 26 lutego 2002 r. W związku z niespłaceniem zadłużenia powstałego w wyniku używania karty Bank wystawił w dniu 8 lutego 2011 r. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) obejmujący wymagalne zadłużenie pozwanego w kwocie 29.969,96 zł z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami umownymi w wysokości 19.72 % rocznie od kwoty 29.969,96 zł liczonymi za okres od dnia 8 maja 2010 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie postanowienia z dnia 30 marca 2011 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu Wydział VI Cywilny (sygn. akt VI Co 627/11) nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności w zakresie kwoty 29.969,96 zł wraz z ustalonymi w niniejszym tytule odsetkami, z tym, że ograniczył odpowiedzialność dłużnika do kwoty 50.000 zł.

Dowód:

- umowa o kartę kredytową z dnia 26 lutego 2002 r., k. 28
- kopia bankowego tytułu egzekucyjnego wystawionego przez Bank (...) S.A. w W. w dniu 8 lutego 2011 r., k. 27
- postanowienie Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków z 3 marca 2011 r., k. 27 verte

Opisane wyżej wierzytelności Bank przeniósł na stronę powodową na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013 r. Strona powodowa zawiadomiła powoda o przelewie pismem z dnia 10 maja 2013 r., wskazując na łączną kwotę zadłużenia w wysokości 196.738,37 zł oraz domagając się zapłaty tej kwoty na konto bankowe strony powodowej.

Dowód:

- umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 15 kwietnia 2013 r., k. 34 – 38 wraz z załącznikiem – k. 20
- zawiadomienie o przelewie wierzytelności z dnia 10 maja 2013 r., k. 21

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodziła należności nabytych na podstawie umowy przelewu od Banku – pierwotnego wierzyciela pozwanego. Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W myśl art. 509 § 2 k.c., wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Natomiast na podstawie art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

W okolicznościach niniejszej sprawy strona powodowa działająca w formie prawnej sekurtyzacyjnego funduszu inwestycyjnego przedstawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu na okoliczność obowiązków spełnienia świadczenia przez pozwanego oraz nabycia dochodzonych wierzytelności przez stronę powodową. Zgodnie z art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych (Dz.U. 2004 r., Nr 146, poz.1546 ze zm.), księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego

funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Powyższy przepis w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, został uznany za niezgodny z Konstytucją RP, w tym z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 lipca 2011 roku, sygn. akt P 1/10, Dz. U. z dnia 25 lipca 2011 r.). Natomiast na podstawie ustawy dodano do art. 194 ustawy o funduszach inwestycyjnych ust. 2, zgodnie z którym moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1 nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. W świetle wyżej wskazanego wyroku Trybunału Konstytucyjnego oraz dokonanej nowelizacji przepisów należało uznać, że sam wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu stanowił jedynie dowód tego, że sporna wierzytelność wobec pozwanych figurowała w księgach strony powodowej, natomiast nie mógł stanowić wystarczającego dowodu na fakt istnienia wierzytelności, jej wysokość, jak również na okoliczność nabycia wierzytelności przez stronę powodową od Banku.

Niemniej jednak strona powodowa za pomocą innych dowodów zdołała wykazać fakty istotne w niniejszym postępowaniu, natomiast pozwany faktów tych skutecznie nie podważył. Na okoliczność istnienia wierzytelności przysługującej Bankowi przedstawiła strona powodowa umowę o kartę kredytową z dnia 26 lutego 2002 r. oraz umowę pożyczki z dnia 26 marca 2008 r. Na podstawie tych umów zostały wystawione bankowe tytuły egzekucyjne, którym Sąd nadał klauzule wykonalności. Na okoliczność przelewu wierzytelności przedstawiła strona powodowa umowę cesji z dnia 15 kwietnia 2013 r. Umowa ta co prawda dotyczyła wielu bliżej niesprecyzowanych wierzytelności Banku wobec klientów detalicznych, natomiast strona powodowa przedstawiła załącznik do umowy, z którego wynika, że przedmiotem cesji były również konkretnie wierzytelności przysługujące Bankowi wobec pozwanego. Wydruk z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności obejmuje bowiem obie wierzytelności objęte postanowieniami o nadaniu klauzul wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym, ze wskazaniem dat ich wydania oraz sygnatur akt, kwot należności głównej oraz należności ubocznych a także dane personalne i adresowe powoda (k.20). Fakt dokonania przelewu potwierdza wystosowana do pozwanego informacja na temat dokonanego przelewu, jak również legitymowanie się przez powoda odpisami dokumentów dotyczących stosunków pozwanego z Bankiem (umowy, bankowe tytuły egzekucyjne z klauzulami wykonalności). Z kolei wysokość dochodzonych wierzytelności wykazała strona powodowa przedstawiając umowy pozwanego z Bankiem oraz bankowe tytuły egzekucyjne, z których wynika wysokość należności głównych obciążających pozwanego oraz sposób obliczania odsetek od tych należności.

Przy ustalaniu stanu faktycznego istotne było dla Sądu, że pozwany nie podniósł żadnych konkretnych zarzutów, które stałyby w sprzeczności z twierdzeniami strony pozwanej. Pozwany przyznał, że był klientem Banku. Nie zaprzeczył on faktowi istnienia wierzytelności. Nie twierdził, że wierzytelności te zostały przez niego spłacone bądź też wygasły na jakiejś innej podstawie. Pozwany nie polemizował również ze sposobem wyliczenia należności wynikających z umów wiążących go z Bankiem, jak również nie negował wysokości naliczanych odsetek. Wysokość należności dochodzonych obecnie od pozwanego nie przekracza przy tym granic jego odpowiedzialności wyznaczonych w postanowieniach Sądu nadających klauzule wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym. Nie wskazywał również powód, że pierwotny wierzyciel dochodził od niego zapłaty po dacie przelewu wierzytelności.

Odnosząc się do żądania powództwa pozwany podniósł, że umowa przelewu wierzytelności nie spowodowała skutku w postaci przeniesienia wierzytelności na rzecz strony powodowej, gdyż Bank nie wykazał przed Sądem faktu przysługiwania mu wierzytelności. Stanowisko to jest jednak chybione. Zgodnie z art. 510 § 1 k.c., umowa sprzedaży wierzytelności ma charakter zobowiązująco – rozporządzający, a zatem już na jej podstawie wierzytelność przechodzi na rzecz nabywcy. Zbywca wierzytelności nie musi legitymować się orzeczeniem Sądowym, żeby móc przenieść wierzytelność. Niezależnie od tego, w okolicznościach niniejszej sprawy w odniesieniu do wierzytelności objętych powództwem zostały wydane bankowe tytuły egzekucyjne, którym nadano klauzule wykonalności. Zbywca wierzytelności mógł zatem dochodzić tych należności w drodze postępowania egzekucyjnego. Dodać należy jeszcze, że samo zaprzeczenie przez pozwanego skuteczności przelewu wierzytelności nie może w realiach niniejszej sprawy

proceed to dismissal of the claim, if the defendant does not indicate any circumstances, which would directly relate to the facts presented by the plaintiff's evidence. The defendant did not present any of his own evidence, from which it would follow that he is not obliged to pay the claim, or that the claim is not due to the plaintiff.

For these reasons, the court has ruled as in the sentence of the judgment, dismissing the claim at the cost of the defendant, who lost the case in full.